

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka CXVI.

Vydána dne 27. října 1919.

Obsah: (Čís. 562 a 563.) 562. Zákon o podmíněném odsouzení a o podmíněném propuštění. — 563. Nařízení, jímž se mění nařízení vládní ze dne 15. července 1919, čís. 400 Sb. z. a n., o zřízení zemědělského ústavu účetnicko-spravovédného.

Čís. 562.

Zákon ze dne 17. října 1919

o podmíněném odsouzení a o podmíněném propuštění.

I.

Podmíněné odsouzení.

§ 1.

(1) Soud může odložit výkon trestu peněžitého a trestu na svobodě, nepřesahujícího dobu jednoho roku, má-li z podstatných důvodů za to, že odsouzený povede pořádný život a že tudíž výkonu trestu není zapotřebí. Do doby jednoho roku se včítá i náhradní trest, uložený pro případ nedobytnosti vedlejšího trestu na penězích.

(2) Osvědčil-li se vinník takto podmíněně odsouzený v době zkušební, pokládá se za to, že nebyl odsouzen.

§ 2.

(1) Podmíněné odsouzení je vyloučeno, jestliže byl vinník již dříve odsouzen pro zločin na dobu delší tří měsíců nebo vůbec pro čin spáchaný z pohotovky nízké a nečestné.

(2) Obmezení toto neplatí, uplynulo-li do dne, kdy spáchal nový trestný čin, při přestupcích a přečinech pět let, při zločinech deset let ode dne, kdy byl trest vykonán, kdy byl trest pravoplatně prominut, kdy byl výkon trestu promlčen nebo kdy bylo podle tohoto zákona vysloveno, že se podmíněně odsouzený osvědčil.

§ 3.

(1) Doba zkušební počíná se dnem, kdy na bylo právní moci usnesení, povolující odklad. Činí rok až tři léta, jde-li o trest peněžitý neb o trest na svobodě do šesti měsíců, a dvě až pět let, jde-li o trest větší.

(2) Byl-li vedle trestu na svobodě uložen také trest peněžitý, rozhoduje o délce doby zkušební úhrn hlavního trestu a trestu náhradního, stanoveného pro případ nedobytnosti trestu na penězích.

§ 4.

Soud může dáti podmíněně odsouzeného na dobu zkušební pod ochranný dozor a může mu uložit obmezení co do místa pobytu a způsobu života. Také mu má zpravidla uložit, aby podle svých sil nahradil škodu, kterou způsobil, a aby dal zadostučinění.

§ 5.

(1) Odkladem trestu jsou odloženy také tresty vedlejší, opatření zabezpečovací i právní následky, které trestní zákon nebo rozsudek spojuje s odsouzením. Výroku o náhradě útrat řízení trestního a o nárocích soukromoprávních se odklad nedotýká.

(2) Výkon výroku o propadnutí věci odloží soud jedině, nebrání-li tomu zřetele veřejné nebo důležité zřetele soukromé.

§ 6.

Soud nařídí výkon trestu:

1. objeví-li se dodatečně, že odklad neměl býti podle § 2 povolen,

2. oddal-li se odsouzený v době zkušební nezřízenému pití nebo hráčství, zahálčivému nebo nemravnému životu,

3. jedná-li, ač byl napomenut, ve vážných bodech proti uloženým mu obmezením neb odporá-li bez důvodu nahraditi škodu nebo dáti zadostučinění,

4. byl-li odsouzen pro zločin, spáchaný po vynesení rozsudku, o jehož odklad jde. Byl-li odsouzen pro zločin jen podmíněně nebo toliko pro přečin nebo pro přestupek, určí soud podle povahy činu i podle ostatních okolností, má-li býti odložený trest vykonán. Úhrnný trest podle § 96 uherského trestního zákona vyměřiti však nesmí. Byl-li vinník odsouzen pro skutek spáchaný před tímto rozsudkem, rozhodne soud vynášející pozdější rozsudek nebo soud jmenovaný v § 518 uherského trestního řádu, v mezích §§ 1 a 2, o tom, mají-li býti vykonány oba tresty či má-li býti podmíněně odložen také trest dodatečně přisouzený nebo trest úhrnný, jenž má býti ustanoven podle § 517 uherského trestního řádu. V tomto případě platí zkušební doba, stanovená

při pozdějším odsouzení nebo při určení úhrnného trestu, také pro odsouzení první. Vy-
náší-li pozdější rozsudek soud okresní, kdežto
podmíněně odsouzení vyslovil soud sborový
nebo soud porotní, přísluší rozhodnout o odkladu
soudu sborovému. O úhrnném trestu toto usta-
novení neplatí.

§ 7.

(1) O podmíněném odsouzení rozhoduje soud
první stolice, v porotním řízení soudní dvůr po-
rotní.

(2) Výrok tento budiž zpravidla poiat do roz-
sudku. Není-li to možno, na př. proto, že je nutno
konati šetření, nebo že se objeví potřeba rozhod-
nout o podmíněném odsouzení teprve po roz-
sudku vyšší stolice, rozhodne soud usnesením
ve veřejném sedění podle zásad platných pro
hlavní líčení.

(3) Výrok o podmíněném odkladu trestu je
podroben týmž opravným prostředkům, jako
výrok o trestu.

§ 8.

(1) Výkon odloženého trestu nařídí soud, kte-
rý určil dobu zkušebnou. O tom se usnese ve ve-
řejném sedění (§ 7), když byl vyšetřil věc a vy-
slechl veřejného žalobce a, šlo-li o žalobu sou-
kromou, i žalobce soukromého. Žádá-li o to ža-
lobce i odsouzený, může býti veřejnost vylou-
čena.

(2) V takovém sedění učiní soud také po
uplynutí doby zkušebné usnesení o tom, zda se
odsouzený v době té osvědčil, jestliže neuznal za
soulasu veřejného žalobce v sedění neveřejném,
že se tak stalo.

(3) Do těchto usnesení lze si stěžovati
u soudu vyšší stolice s účinkem odkladným.

(4) Uzná-li soud, že se podmíněně odsouzený
osvědčil, vydá mu na jeho žádost o tom vysvěd-
čení.

§ 9.

(1) Nařízením bude určeno, jakým způsobem
budou vedeny v patrnosti tresty podmíněně od-
ložené.

(2) Do záznamu o trestech směji býti takové
tresty zapsány teprve, až došlo k jejich výkonu.

(3) Pokud lhůta zkušebná neuplynula, smí
býti podána zpráva o podmíněném odsouzení
pouze soudu, jiným úřadům však jediné, jde-li
o udělení místa ve veřejné službě. Podati zprávu
po lhůtě zkušebné je dovoleno jediné soudu,
zavede-li se trestní řízení proti podmíněně od-
souzenému.

(4) Ve lhůtě zkušebné je podmíněně odsou-
zený povinen vyjeviti své odsouzení pouze na
otázku soudu.

II.

Podmíněně propuštění.

§ 10.

Odpykal-li si ten, kdo byl odsouzen k trestu
na svobodě delšímu jednoho roku, dvě třetiny
trestu, nejméně však rok, a kdo byl odsouzen na
doživotí, nejméně patnáct let, budiž podmíněně
propuštěn na svobodu, jestliže se dá souditi, že
se bude na svobodě řádně chovati. Při tom bu-
diž vzato v úvahu zejména jeho chování v trestu,
pak předešlý způsob života, jeho povaha a po-
měry, jež ho čekají na svobodě.

§ 11.

(1) Zkušební doba se rovná zbytku trestu,
není však kratší dvou let. U doživotně odsouze-
ného činí deset let.

(2) Podmíněně propuštěný může býti dán na
dobu zkušebnou pod ochranný dozor, také mu
mohou býti uložena obmezení co do místa po-
bytu a způsobu života.

§ 12.

(1) O podmíněném propuštění rozhoduje ko-
mise („komise pro podmíněně propuštění z tre-
stu“), zřízená u sborového soudu, v jehož obvodě
si trestanec trest odpykává. Skládá se ze dvou
soudců tohoto sborového soudu a ze státního zá-
stupce, ustanoveného u tohoto soudu.

(2) Komise se usnáší za předsednictví člena,
který je pořadím úředním nejstarší. Rozhoduje
většinou hlasů, když byla vyšetřila věc. Tre-
stanci oznámí před tím vše, co svědčí proti jeho
propuštění, aby se mohl obhájtí.

(3) Soudce a jejich náhradníky určí presidium
vrchního soudu zemského nebo presidium soudní
tabule na dobu jednoho kalendářního roku.

§ 13.

(1) Do zamítavého usnesení může si trestanec
stěžovati u ministerstva spravedlnosti, které
rozhoduje s konečnou platností.

(2) Byla-li žádost zamítnuta, nemůže býti
podána znovu dříve než po roce.

§ 14.

(1) Propuštění buď komisí odvoláno a na
podmíněně propuštěném buď vykonán celý odlo-
žený zbytek trestu v případech uvedených
v § 6, č. 2. a 3., nebo, byl-li propuštěný odsouzen
k trestu nejméně tříměsíčnímu pro zločin spá-
chaný v době zkušebné. Byl-li odsouzen pro
jiný čin trestný, uváží komise podle povahy
i okolností skutku, má-li býti propuštění odvoláno.

(2) Do tohoto usnesení možno si stěžovati
u ministerstva spravedlnosti, které rozhoduje
s konečnou platností.

§ 15.

Nezavdal-li podmíněně propuštěný v době zkušební příčiny, aby byl zbytek trestu vykonán, pokládá se trest za odpykaný dnem, kdy byl trestanec podmíněně propuštěn.

§ 16.

(1) Po době uvedené v § 10, u doživotně odsouzeného však již po deseti letech, může komise přeložit trestance do přechodného ústavu trestního, není-li zde sice, podmínek podmíněného propuštění, trestanec však vzbuzuje důvodnou naději, že se polepší.

(2) V přechodném ústavě je trestanec pod mírnějším dohledem a má zvykati svobodnějšímu pohybu i volnější práci. O tom budou vydána podrobnější nařízení.

(3) Z přechodného ústavu budiž podmíněně propuštěn, jsou-li tu podmínky uvedené v § 10. O tom rozhoduje komise stejně složená u sborového soudu, v jehož obvodě je přechodný ústav.

(4) Dopustí-li se trestanec v přechodném ústavě činu disciplinárního nebo trestného, může komise naříditi jeho návrat do ústavu, kde dříve svůj trest odpykával.

(5) Do opatření, uvedených v odstavci prvém a čtvrtém, není stížnosti.

III.

Ustanovení společná.

§ 17.

Ochranný dozor vykonává okresní soud, v jehož obvodě provinilec se trvale zdržuje, a to důvěrníkem („ochranným dozorcem“), který se řídí pokyny soudu. Podrobnosti o tom budou stanoveny nařízením.

§ 18.

(1) Je-li na konci zkušební doby proti podmíněně odsouzenému nebo propuštěnému v běhu trestní řízení, prodlužuje se zkušební doba až do jeho ukončení.

(2) Dojde-li do roka po době zkušební k trestnímu řízení pro zločin spáchaný v době zkušební, budiž nařízen dodatečně výkon odloženého trestu nebo jeho zbytku, jakmile je vinník odsouzen.

§ 19.

Dojde-li k výkonu trestu na svobodě odloženého v celku nebo z části proto, že byl vinník na novo odsouzen, buďtež oba tresty pokud možno vykonávány v souvislosti. Jde-li o tresty stejného druhu, buďtež při tom oba co do výkonu pokládány za jediný trest; jinak budiž těžší trest vykonán před lehčím.

§ 20.

(1) Stížnost, dovolenou podle tohoto zákona, nutno podati ve lhůtě osmidenní, počítajíc od prohlášení usnesení nebo, nebyl-li stěžovatel při prohlášení přítomen, od jeho dodání.

(2) Podati ji jest oprávněn: ve prospěch odsouzeného kromě něho jeho zákonný zástupce, jeho manžel a obhájce, zákonný zástupce též proti jeho vůli, je-li nezletilý; v jeho neprospěch může ji podati veřejný žalobce a, ide-li o čin stíhaný k soukromé žalobě, také žalobce soukromý.

IV.

Ustanovení o osobách vojenských.

§ 21.

Ustanovení tohoto zákona platí též pro obor soudnictví vojenského s těmito změnami:

1. Na místo soudu okresního nastupuje soud brigádní, na místo sborového soudu první stolice soud divisijsní a na místo ministerstva spravedlnosti ministerstvo národní obrany.

2. Komise, uvedená v § 12, bude zřízena u soudu divisijsního, v jehož obvodě je trest vykonáván, a bude se skládati ze dvou justičních důstojníků tohoto soudu, jmenovaných nejvyšším soudem vojenským na dobu jednoho roku, a z vojenského zástupce.

3. Ochranný dozor stanovený podle tohoto zákona nebudiž vykonáván, pokud je vinník v činné službě vojenské. Vystoupí-li z ní před koncem doby zkušební, budiž podána zpráva příslušnému soudu okresnímu (§ 17), aby zavedl ochranný dozor.

4. Při dodatečném odsouzení podle § 6, č. 4. rozhodují soudy občanské a vojenské nezávisle na sobě.

V.

Ustanovení závěrečná a přechodná.

§ 22.

(1) Zrušuje se ustanovení §§ 1 až 14 novely k uherskému trestnímu zákonu č. z. XXXVI. z roku 1908 a §§ 44 až 52 uherského trestního zákona č. z. V. z roku 1878.

(2) Ustanovení tohoto zákona platí na místo nich i v trestním řízení před úřadem správním jako soudem policejním. Jeho odkladací výroky buďtež z povinnosti úřední předkládány úřadu II. stolice, aby je přezkoumal. Tento úřad rozhoduje též o stížnosti podané podle § 8.

§ 23.

Byl-li někdo odsouzen pro čin spáchaný po 28. říjnu 1918, a nebyl-li dosud trest vykonán, může mu nalézací soud za podmínek podle to-

hoto zákona povolití na jeho žádost dodatečně podmíněný odklad trestu.

§ 24.

(1) Výkonem tohoto zákona pověřují se ministři spravedlnosti, národní obrany a vnitra.

(2) Účinnosti nabude zákon dne 28. října 1919.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Dr. Veselý v. r.

Klofáč v. r.

Švehla v. r.

Čís. 563.

**Nařízení vlády republiky Československé
ze dne 20. října 1919,**

jímž se mění nařízení vládní ze dne 15. července 1919, č. 400 Sb. z. a n., o zřízení zemědělského ústavu účetnicko-správního.

§ 1.

§ 9 nařízení vlády republiky Československé ze dne 15. července 1919, č. 400 Sb. z. a n., zrušuje se ve svém nynějším znění a bude zníti takto:

„Ústav náleží do oboru působnosti ministerstva zemědělství, které jest zejména stejně jako hlavní zemědělské zájmové korporace oprávněno vyžadovati si od ústavu zprávy, dobrá zdání a vysvětlení.

Úředníci, sluhové a ostatní personál ústavu jsou služebně podřízeni přímo řediteli ústavu.

Úředníci, sluhové a ostatní zřizenci, kteří budou při ústavě ustanoveni, jsou státními zaměstnanci a mají pro ně platnost všechny předpisy pro státní zaměstnance platné, zejména předpisy

služební pragmatiky ze dne 25. ledna 1914, č. 15 ř. z., a nařízení veškerého ministerstva ze dne 25. ledna 1914, č. 21 ř. z. Zařazení jejich provede ministr zemědělství dle platných předpisů.

Úředníci, sluhové a ostatní zřizenci ústavu tvoří zvláštní samostatný status.

Ministru zemědělství jest zejména též vyhrazena:

- a) po návrhu ředitele organizace ústavu a stavu jeho personálu;
- b) vydávati služební instrukce pro ústav po návrhu ředitele;
- c) přijímati, imenovati, překládati a povyšovati úřednictvo, služebnictvo a vůbec personál ústavu po návrhu ředitele, pokud dle platných předpisů pro státní úředníky není jmenování státních úředníků vyhrazeno presidentu republiky;
- d) schvalovati roční rozpočet a roční závěrku ústavu (§ 4 b);
- e) rozhodovati v záležitostech zásadních, jako zejména o záležitostech jazykových, o smlouvách nájemních a pod.“

§ 2.

Nařízení toto nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Provedením jeho pověřují se ministři zemědělství a financí.

Tusar v. r.

Švehla v. r.

Sonntag v. r.

Habrman v. r.

Klofáč v. r.

Hámpel v. r.

Dr. Veselý v. r.

Dr. Heidler v. r.

Dr. Winter v. r.

Prášek v. r.

Houdek v. r.